

ЗБИРКА

ЗАКОНА

МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА И УРЕДАБА

И

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ.

XI.

1931.

УРЕБУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

ДР. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ

претседник Апелационог суда у Н. Саду.

Садржина: 21. Закон о измени Закона о прив. аграр. банци. — 22. Закон о одговорности жељезница.

Садржина: 76. Клевета путем штампе. — 77. Опроштај у бракоразводној парници. — 78—80. Кривичне одлуке. — 81. Споразум странака о правним лековима. — 82. Уток по изврш. закону. — 83. Награда лекара. — 84. Држ. заступништво. — 85. Неважан посао. — 86. Доказни поступак. — 87. Законско право залога. — 88—93. Кривичне ствари. — 94. Ломбардни зајам. — 95. Вредност спора у ревизији. 96—97. Закон о адвокатима. — 98. Суспензија поступка. — 99. Стечајни закон. — 100. Оцена суда. Изигравање поверилаца.

Министарство Правде
Библиотека ВИСАД ВИЋ У Н. САДУ
Београд

Нове књиге.

Основи меничног права и коментар новог меничног закона од Дра Томе Павловића, сенатног претседника при Апелационом суду у Новом Саду.

Нови земљишно-књижни закони од Богдана Ђукића, касационог судије у Новом Саду.

Уводни закон у грађ. парнични поступник са тумачењем Николаја Пахорукова, инспектора Министарства правде.

Станарински статут слоб. краљ. града Новог Сада, превео и средио односно судску праксу Др. Ника Јов. Игњатовић, претседник Апелационог суда у Новом Саду.

Правилник о заштити напуштене деце, са предговором: Држ. заштита деце у служби југословенске државне идеје, превео и предговор написао: Др. Ђура Јовановић дечји лекар Нови Сад.

О земљишно-књижним уписима од Дра Ф. Чулиновић, старешина среског суда у Вел. Бечкереку.

Кривични образци уз нови Кривични законик поступник и правилник. Саставио Др. Бранко Маширевић, претседник Округног суда у Сомбору.

Срп. др. ст/315

§ 2.

Чл. 11. тач. 1. последњи став мења се и гласи:

Дугорочни амортизациони хипотекарни зајмови могу се давати пољопривредницима на подлози залог непокретности до 50% од њихове процењене вредности.

Истом чл. 11. додају се иза тач. 5. као нове тачке 6—10 следећи прописи:

6) примаће улоге на текући рачун с правом подизања било чековима, било дознакама;

7) вршиће наплате, исплате и дознаке издаваће и хонорираће чекове, куповаће и продаваће валуте зрелог рачун својих комитената;

8) улагаће привремено своје сувишке расположивог новца у хартије од вредности државне као и друге пупиларно сигурно, као и код новчаних завода, које одреди Управни Одбор;

9) ломбардоваће државне и државом гарантоване хартије од вредности у границама потребе пласирања сувишка расположивог новца (тач. 8)

10) вршиће и све друге помоћне банкарске и кредитне послове, али то само у колико су они у тесној вези са извршењем Банчиног циља предвиђеног чл. 1. Закона о привилегованој аграрној банци и са пословима поменутих у том чл.;

11) узимаће у комисију парцелацију поседа и куповати поседе у сврху колонизације.

§ 3.

Чл. 12. прије првих речи „Управни Одбор“ мења се и гласи „Претседник и Управни Одбор“.

Чл. 14. мења се и гласи;

Банчиним пословима управља Управни Одбор.

Претседник Управног Одбора је и претседник банке.

Претседник се поставља Краљевим указом на предлог Министра пољопривреде, у сагласности са Претсед-

ником Министарског савета. Његов мандат траје три године. Ова задња ставка овога §-а испада из чл. 15. закона.

§ 4.

Умеће се као чл. 15. нови члан који гласи:

Претседник банчин се стара да се по свима правцима Закон о привилегованој аграрној банци, као и прописи за поједине гране пословања банчиног тачног врше; даље су његове дужности

1) да сазива и претседава у седницама Управног и Извршног ужег одбора и збора акционара;

2) да се стара о извршењу одлука Управног одбора и збора акционара;

3) да подноси збору акционара рачуне које Управни одбор према књигама и документима радње банчине спрема, а Надзорни одбор одобри;

4) да наређује извршење одлука Управног Одбора; да потписује све уговоре, све погодбе и сва акта, као и у опште кореспонденцију с Владом и јавним властима; и

5) да води општи надзор над свим банчиним пословима.

Он има право да обустави извршење сваке одлуке Управног одбора за коју налази да је противна банчиним или државним интересима. У том случају дужан је одмах ствар доставити до знања Министру пољопривреде и очекивати његово решење. Ако Министар не донесе никакво решење у року од 7 дана, када му је ствар од претседника службено достављена, одлука се Управног одбора, ако овај сам од ње не одустане, мора извршити.

Ако је претседник отсутан или спречен, заступа га потпредседник а ако је и он отсутан или спречен онда један од чланова Управног одбора кога овај изабере.

Плату претседника банке одређује Управни одбор.

§ 5.

Чл. 16. мења се, постаје чл. 17. и гласи:

„Управни одбор предлаже из своје средине два члана, од којих се један на предлог Министра пољопривреде, у сагласности са Претседником Министарског савета Краљевим указом поставља за потпредседника“.

§ 6.

Чл. 17. постаје чл. 18. Прва алинеја тога члана мења се и гласи:

„Управни одбор састаје се редовно једанпут у месецу, а иначе кад то претседник или његов заступник нађу за потребно“.

§ 7.

Чл. 18. постаје чл. 19. Последња алинеја тога члана мења се и гласи:

„Записник ће потписивати сви присутни и записничар којег је зато одредио претседник или његов заступник“.

§ 8.

Чл. 19. постаје чл. 20. и гласи:

Управни одбор може за непосредно вођење банчиних послова уз претседника односно потпредседника из своје средине изабрати ужи извршни одбор од најмање три лица, од којих бар половина морају бити од постављених чланова Управног одбора.

§ 9.

Чл. 20. постаје члан 21. У тај члан умеће се као нова тачка 11. која гласи:

11) да одобрава правилник о постављењу, унапређењу, отпуштању и пензионисању чиновника и осталих банчиних намештеника.

§ 10.

Чл. 21. укида се.

§ 11.

У чл. 31. отпада тачка 3.

§ 12.

У чл. 34. на крају отпадају речи „које буде одобрио збор акционара чл. 31. тач. 3.“.

§ 13.

Чл. 44. мења се и гласи:

„Владином комесару је дужност да надзирава рад управних органа, а нарочито у смеру да се тај рад не коси са прописима закона и ових статута. Исто тако спада њему у дужност да припази на то да се управа банчина при издавању заложница придржава прописа овог закона о томе. У том циљу треба комесар да присуствује седницама Управног одбора као и зборовима акционара.

Ако је Министар пољопривреде чл. Управног одбора а кад он присуствује седници Управног одбора функција комесара, у колико се тиче рада тих одбора на тој седници престаје, комесар присуствује поменутим седницама у случају кад је Министар пољопривреде отсутан.

§ 14.

Чл. 45. мења се и гласи:

„Кад год би нашао да је која одлука, било Управног одбора из седнице којој комесар присуствује, било збора акционара противна законима или овим статутима, комесар има право и дужност да извршење таквих одлука обустави, и то на седници на којој је решење донето, у року од 7 дана подноси он извештај Министру пољопривреде и док од овога не дође решење, одлука се не може извршити. Министар пољопривреде издаће решење најдаље у року од 7 дана од кад му је ствар достављена, а ако је у том року не донесе не достави, онда се одлука може извршити.

Комесар има дужност, да редовно прегледа касе банчине те да сам прегледа или да нареди преглед кореспонденције, рачуна и књига банчаних по стручним лицима, а исто тако може сам или преко стручних лица (ревизора) да прегледа и пословање оних задружних установа, које се служе кредитом од банке. Сви органи банке и споменутих установа дужни су комесару или до њему изасланим органима по предмету своје дужности дати сва тражена објашњења. Трошак овога прегледа пада на терет банке, ну Министар пољопривреде доприносиће к тим трошковима примерен део из државних сретстава у колико ће се комесар банке служити ревизорима Привилеговане аграрне банке за ревизије, које он одреди“.

§ 15.

Чл. 52. мења се и гласи:

„Банка се ослобађа плаћања свију државних и самоуправних такса при оснивању, при издавању акција, при потврђивању правила и књига и у опште за све радње у вези са државним или самоуправним властима.

Имовина, приходи, послови банчини, све исправе о тим пословима, сав обрт банчин, купони банчаних акција, заложница и мелиорационих обвезница као и камате, која одобрава или исплаћује банка, ослобођавају се свих државних и самоуправних пореза, приреза, такса и других намета које год врсте.

Све радње око итабулације и у опште конституисања заложног права у корист Привилеговане аграрне банке као и око скидања тих терета, ослобођене су свију такса.

Ослобођене су сваке таксе, било државне било самоуправне, и све обвезнице и задужнице издате од дужника Привилегованој аграрној банци, све изјаве о јемству и цесији, стављене на те обвезнице ако, те изјаве гласе у корист привилеговане аграрне банке као и све потврде потписа на њима.

Привилегована аграрна банка ослобађа се свих такса при обезбеђењима и споровима код суда, но таксе ће се досуђивати држави од осуђеног дужника, ако се спор равнања не би свршио.

Све надевене погодности уживају и све задружне организације пољопривредника у пословима са Привилегованом аграрном банком.

Све банчине пословне пошиљке ослобођене су поштарине и других поштанских дажбина."

§ 16.

После чл. 52. додају се следећи нови чланови:

Чл. 53.

Јемци на обвезницама датим Привилегованој аграрној банци по задружним организацијама пољопривредника одговарају солидарно са главним дужником, ако није у јемственој изјави изрично што друго одређено.

Ако се јемци од главног дужника не могу наплатити, деле штету на равне делове ако нису што друго уговорили.

Чл. 54.

Задруга која преноси обвезницу на Привилеговану аграрну банку, као и Привилегована аграрна банка, ако обвезницу даље преноси, одговарају лицима на која буду обвезнице пренесене солидарно са главним дужником; но оне имају право регреса противу главног дужника и његових јемаца, као и свих оних који су обвезницу уступили пре него што је дошла у њихове руке.

Поверилац по оваквој обвезници има право да бира од кога ће обвезника тражити наплату. Може да је траже од сваког посебно, од неколико њих или свију заједно.

Чл. 55.

Ради осигурања и наплате потраживања Привилеговане аграрне банке, могу се залагати, узети у попис

и уновчити и предмети наведени у §. 471. тач. 4. а.) Закона о поступку сутском у грађанским парницама за Краљевину Србију, у §. 256. Грађанског судског поступка за Краљевину Црну Гору као и непокретности наведене у чл. 27—33 Закона о бившим кметским селиштима и стеченим беглуцима од 17. маја 1928. године.

Чл. 56.

Привилегована аграрна банка има права да укњижи све своје уговорене услове кредитирања без обзира на законске прописе о допуштеној висини камате.

Чл. 57.

Изводи из банчних књига, оверени од стране банке, а у вези са оригиналном обвезницом или њеном, од стране банке, овереном копијом чине извршни основ (titulus executionis) као и извршена судска пресуда.

Чл. 58.

На банчино тражење суд ће позвати зајмодавца да дође у суд и пред њим потпише обвезницу, задужницу или заложну исправу у сврху њене интабулације. Судови ће по овим молбама за интабулацију поступити одмах као по предметима хитним те банку о учињеном известити. Ако се странка позиву суда не одазове, суд ће обвезницу (задужницу, заложну исправу) вратити банци. Исто ће тако судови давати банци, без наплате таксе, хитно изводе из грунтовнице, земљишних интабулационих књига као и сва обавештења о грунтовном стању (стању у интабулационим књигама) у погледу њених дужника и зајмотражиоца.

Чл. 59.

Општински пољопривредни одбори образовани по §. 51. Закона о унапређењу пољопривреде од 6. септембра 1929. год., даваће Привилегованој аграрној банци на њен захтев и према њеним упуштвима по својем знању

и према својој савести тачна обавештења о зајмотражиоцима и дужницима банчиним и о њиховом имовном стању, као и процењивати њихово покретно и непокретно имање. Општине су дужне доделити општинским пољопривредним одборима ако то траже, деловођу за тај посао.

§ 17.

Чл. 53, 54, 55, 56. постају чланови 60, 61, 62 и 63.

§ 18.

Чл. 57, постаје чл. 64. У том члану у другој алинеји речи: „прописанн чланом 55.“ заменити речима: „прописаним чл. 62.“

§ 19.

Чл. 57, 58, 59, 60, 61 и 62, постају чланови 65, 66, 67, 68 и 69.

§ 20.

Чл. 63. мења се, постаје чл. 70. и гласи:

„Заложнице уживају законско заложно право са редом првенства пред свим другим банчиним повериоцима на свим банчиним потраживањима хипотеком обезбеђени и на њеном посебном фонду за обезбеђење заложница (чл. 39.). Осим тога за тачну исплату заложнице и њихових купона јамчи општи резервни фонд, сва покретна и непокретна имовина банчина и на послетку по члану 50. овог закона и држава“.

§ 21.

Чл. 64. постаје чланом 71.

§ 22.

Чл. 65. постаје чланом 72. Иза овог члана додаје се нови члан који гласи:

Чл. 73.

Одредбе чл. 60. до 72. важе и за банчине мелiorационе обвезнице, које банка издаје на основу мелiorационе обвезнице, које банка издаје на основу мелiorационе обвезнице,

Касациони Суд, како ревизиону молбу тужитеља, тако и прикључење ревизионој молби туженога одбија и осуђује тужитеље, да плате туженоме а на руке правозаступника му у име ревизионих трошкова 640 дин. у року од 15 дана под теретом оврхе.

Разлози: Тужитељи нападају пресуду Апелационог Суда јер суд није био правилно састављен у толико, што је оригинал пресуде потписао судија, који није учествовао у расправи.

Како је по званичном извештају Апелационог суда ово омашком учињено, а погрешка исправљена, то је ова жалба као неоснована, а и беспредметна, одбијена, јер овака омашка не чини пресуду саму ништавном.

Нападају даље пресуду Апелационога Суда, јер је суд тужитеље са тужбом одбио, и ако су стручњаци исказали да је тужени због дубоке старости душевно слаб и због тога неспособан за самостално руковање имањем, што пресуда Апелационога Суда усваја, па ипак није ставио туженога под старатељство.

Ова је жалба неоснована, јер суд доноси пресуду на основу читавог материјала изнетог у парници. Тужитељи су у парници потврдили да је тужени услед своје неспособности подлежан утицају, те по наговору своје наложнице расипа и упропашћује имање.

Током поступка ово није утврђено, тако, да према досадањем чињеничком стању тужени правилно рукује својим имањем, те осим стручњачког мишљења да је душевно слаб никакве стварне чињенице нису доказане, из којих би се видело, да је тужени неспособан за руковање свога иметка, те је Апелациони суд, све ово узевши у обзир правилно исказао, да се у конкретном случају само на основу стручњачког мњења да је исти душевно слаб, не може установити да је исти за руковање имањем неспособан. Ово се ни из личног саслушања туженога не може установити. Наводи у ревизионој молби су нетачни, јер се баш противно установило да тужени

распознаје новац, само динаре рачуна у форинтима, што је код сеоског становништва општа појава. Исто је тако и ревизиону молбу туженога у погледу установљења трошкова као неосновану требало одбити јер су ови правилно према раду, развијеном у овој парници одмерени.

У Новом Саду. 19. новембра 1929.

* * *

Ad I. Пресуду су дужни и овлаштени потписати само оне судије који су учествовали у њеном донашању. — Контумациону пресуду потписује само претседник и записничар (§. 440. Гпп.). — Пресуду избраног суда потписују сви чланови изабраног суда.

Види: §. 516. и §. 688. Законика о судском поступку у грађанским парницама од 13. јула 1929. Бр. 55260.

Ad II. Судска пракса. Стављање под старатељство не тангирваљаност раније склопљених правних послова. (1770/1907.)

На ваљаност уговора склопљеног од стране онога који је стављен под старатељство ради слабоумности, од одлучног је утицаја то да ли је дотични у времену склапања посла имао довољно увиђаности о битности и важности склопљеног посла. (3885/1910).

76.

За суђење због преступа клевете путем штампе надлежан је зборни суд, а не судија појединац.

(Апелаци. суд у Н Саду,
Бр. Кппа. 310/1930.)

Апелациони Суд у Н. Саду по службеној дужности првостепену пресуду поништава и наређује првостепеном суду, да предмет упути надлежном Окружном Суду као зборном суду на даљи законски поступак.

Разлози: Против пресуде судије појединца од 26 новембра 1930 бр. Кшт. 8 1930 поднео је оптужени жалбу ради ништавног разлога из т. 2 § 336 и из т. 1 а § 337 н. к. п., а и због тога што му је суд казну строго одмерио.

Апелациони Суд је претходно разматрајући овај кривични предмет поведен на тужбу због преступа клевете путем штампе нашао, да је повређен формални закон из т. 7. §. 336. н. к. п. у вези са 2. од. § 393. н. к. п. с тога што је првостепену пресуду донео судија појединац, а не надлежни Окружни Суд као зборни суд, дакле да је судија појединац неправилно узео да је стварно надлежан. Наиме по члану 10. Закона од 16 фебруара 1929 бр. 12047 којим се стављају на снагу и уводе у живот кривични законик, законик о судском кривичном поступку и закон о извршавању казне лишења слободе, и даље остају у важности прописи о кривичном поступку по Закону о штампи од 6 августа 1925 са изменама и допунама од 6 јануара 1929 године.

Према томе за поступак по кривичним делима учињеним штампом надлежни су Окружни Судови и то као зборни судови (1 од. 73 члан Закона о штампи).

Како је у конкретном случају пресуду донео судија појединац дакле Окружни Суд као инокосни суд, то је тиме, као што је речено повређен формални закон (т 7 § 336 н. к. п.), пак је с тога Апелациони Суд на основу 4. од. § 398 н. к. п. вршећи своје право у седници, које му даје наређење 2. од. § 408 н. к. п. поступао по службеној дужности као да је призив изјављен због те повреде, и поништио првостепену пресуду, наредивши да се предмет упути надлежном Окружном Суду као зборном суду на даљи законски поступак у смислу 2 од. § 406 н. к. п.

Нови Сад, 31 јануара 1931 године.

77

Кад је муж чувши за неверство своје жене са њоме продужио брачни живот, онда је он дужан да докаже, да се тек касније уверио о

истинитости неверства, јер се иначе има сматрати, као да је кривицу својој жени опростио.

(Касац. суд О. Б. у Н. Саду,
Г. 983/1928.)

78.

Против решења Окружног суда, донесеног у питању одређивања истражног затвора, има места жалби у смислу одељ. другог §-а 203. Кп.

Апелац. суд у Н. Саду,
Кжа. I. 13/1931.)

79.

О жалби уложеној против решења среског суда, којом се одбија молба за понављање поступка, решава Окружни суд, а не Апелациони суд.

(Апелац. суд у Н. Саду,
Б. Кж. I. 36/931.)

Види: одељак други §-а 366. и одељак други §-а 411. Кп.

80.

Пред судијом појединцем не може се одржати главни претрес, ако није поднета оптужница. Пресуда, коју је донео судија појединац на главном претресу, којем није претходила оптужница, има се поништити из службене дужности.

Апелац. суд у Н. Саду.
Коп. II. 9§/1930 и I. 112/1930.)

81.

У погледу накнадне понуде или других правних лекова, који се односе на већ одржану дражбу, странке се могу слободно уговорати.

(Касац. суд Одељ. Б. у Н. Саду,
Г. 961/1929.)

Судска пракса. Споразум да се не преда накнадна понуда, ако је уперен на то да се дође до ненадлежне користи, коси се са добрим моралом. — Не коси се са добрим моралом, ако онај хипотекарни поверилац, коме је стајало у интересу да преда накнадну понуду, одустане од накнадне понуде зато, што је његову тражбину једно треће лице откупило. (Бп. таб. 482/1908.)

Уговарање новчане предности за неучествовање у дражби коси се са добрим моралом. (484/1915.)

Види § 128. зак. чл. XL. 1879.

82.

По §-у 165. Закона о извршном поступку на дражбени оглас као и на решење о одређењу дражбе имају се применити општа правила (§. 40. зак. чл. 4IV. 1912.), према којима против другостепеног решења нема места даљем утоку.

(Касац. суд Одељ. Б. у Н. Саду,
Вп. 551/1929.)

83.

По чл. 7. минималне таксе за награду лекара (166. бр, Служб. Новина од 1926. г.) само се оне интервенције и операције могу сматрати да су претежно специјалне природе, које нису споменуте у тој тарифи. Према томе награде споменуте у тој тарифи једнако припадају лекарима без обзира да ли су специјалисте или не.

(Кас. суд Од. Б. у Н. Саду,
Г. 844/1928.)

84.

У смислу Закона о установи државног заступништва у Н. Саду од 20. фебр. 1922. г. а у смислу наредбе уг. Министра Финансије под бројем 49240/1883 Државно заступништво до душе само на темељу овлаштења надлежног ми-

нистра или друге државне власти може покренути парницу, али грађ. парнички поступник, а ни горњи закон односно наредба не наређују, да је Држ. заступништво дужно то овлашћење и прикључити парничким списима.

(Апел. суд. као рев. суд у Н. Саду,
Г. 685/1929.)

85.

Суд је одбио тужбу, јер да би се тужбена свота могла досудити брачном другу као зајам, у смислу §-а 22. зак. чл. VII. 1886. потребно је да тај правни посао буде садржан у јавно бележничкој исправи, што у овом случају не стоји, а тужитељ није поднео молбу, да се свота досуди на другом правном основу.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 588/1926)

* * *

Горње правно стајалиште не можемо у целости прихватити. Ако је најме доказано у парници, онако како се то у овом случају тражи, да је један брачни друг од другог брачног друга *стварно* добио и примио одређену своту новца на име зајма, тада се тај правни посао (зајам) до душе има сматрати неважним, али с друге стране примљену своту треба ипак досудити другом брачном другу на основу одељка задњег §-а 22. зак. чл. VII. 1886. по коме је свака странка дужна да другој врати све оно, што је услед *неважног* правног посла добила. По сталној судској пракси ово се има у пресуди изрећи и без нарочите и посебне молбе тужитељеве, јер повратак добивенога је правна последица неваљаности правног посла,

86.

Ако тужена странка одма на првој прививној расправи понуди допуну доказног поступка на битне околности, тада се не може сматрати, да тај њезин предлог иде за одуговлачењем парнице, па се услед тога мора одредити

допуна доказног поступка.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 2506/1929.)

* * *

Предуслов је за примену §-а 222. Гпп, то, да се суд увери о намерном одуговлачењу. Да ли предлежи то одуговлачење, суд оцењује по својој увиђавности и по *својој* нахођењу,

87.

По §-у 72 зак. чл LX: 1881. најмодавац има законско право залога до висине полугодишње дужне кирије на све покретне ствари, које се налазе у изнајмљеним просторијама без обзира на то, да ли су исте својина најмопримца или не изузевши оне предмете, који би дошли у посед најмопримца на начин забрањен по закону.

(Апел. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 1781/1939).

* * *

Исто се тако изузимају и они предмети, који су по закону изузети испод сваке заплене. Према томе законско право залога не односи се ни на такве ствари које се по Закону о извршном поступку не могу заплени. — Законско право залога престаје, ако се ствари однесу из изнајмљеног стана или са добра узетог под закуп, осим ако су те ствари само привремено однесене н. пр. ради пијачне продаје.

88.

И против фирме се може учинити увреда части или клевета.

(Апелациони Суд у Н. Саду,
Бр. Кппа. II. 178/930.)

Апелациони Суд у Н. Саду пресуду првостепеног суда на основу 2. од §-а 399. к. п. у вези са тач. 1 а. §-а 337. к. п. скупа са главним претресом поништава и

упућује ствар на нови претрес судији појединцу Окружног Суда у С.

Разлози: Против пресуде првостепеног суда поднели су у законитом року призив приватни тужитељ и заступник им, овај потоњи га је оправдао, и то на основу тач. 1. §-а 392 к. п. затим, на основу тач. 2. §-а 393 к. п. у вези са сач. 1. а. §-а 337 к. п.

Апелациони Суд разматрајући пресуду првостепеног суда као и поступак који јој је претходио, а коју је пресуду напала оптужба, установио је, да у погледу првостепеног суда постоји повреда материјалног закона, коју истиче и оптужба, наиме, да је првостепени суд погрешно установио да у радњи оптуженог нема никаквог кривичног дела, чега ради да га је ослободио од оптужбе. Ова жалба оптужбе је основана, а становиште првостепеног суда као и разлози којима он то своје становиште оправдава су неосновани и неумесни.

Проти оптуженог поднели су кривичну пријаву, а касније и оптужницу приватни тужитељи Армин К. и Александер Ш. као власници фирме „К. и Ш.“, да је оптужени критичне згоде у своме дућану пред двојицом сведока Јованом Б. и Еденом К., који су намештеници приватних тужитеља, изјавио да од такве једне прљаве фирме (Ћубре) већ две године не купује ништа. На главном претресу пред првостепеним судом оптужени се бранио да није изговорио инкриминисане речи, док је сведок К. Еден у свом, исказу изјавио, да је оптужени критичне згоде заиста изговорио инкриминисане речи, што такођер потврђује и сведок Б. Јсван, чији је исказ прочитан на главном претресу. Унатоц тога, да према исказу именованих сведока постоји темељита сумња, да је оптужени критичне згоде изговорио инкриминисане речи, првостепени суд је оптуженог ослободио од оптужбе навађајући у разлозима своје пресуде, да се није ни упуштао у оцену веродостојности исказа сведока, с обзиром, да је фирма приватних тужитеља правно лице,

да нема пасивне способности за увреду и клевету, јер да се увреда и клевета може нанети само физичком, а не и правном лицу.

Ово је становиште првостепеног суда погрешно, јер сваку фирму сачињавају увек физичка лица. било да та фирма носи име њених власника као физичких лица, било да је назив фирме један апстрактан назив. Према томе, ако ко увреди фирму, та се увреда увек односи на оно физичко лице, које је власник фирме, па према томе сваки власник може и као појединац у своје име да поднесе пријаву и да заступа оптужбу, а могу то исто учинити у име фирме и она лица, која су по закону овлаштена, да фирму пред властима заступају.

Истина, да је фирма сама по себи један апстрактан појам и да се она као таква не може увредити али пошто иза фирме увек стоје физичка лица, то се така увреда или клевета, нанесена фирми, има сматрати, да је нанесена оним физичким лицима, који су њени власници или сачињавају фирму.

Па према томе у конкретном случају фирма, која је у питању, носи назив „К. и Ш.“ њени власници су Арман К. и Александер Ш. дакле физичка лица, и имена тих физичких лица сачињава фирму К. и Ш. што има ту последицу да су њих двојица као власници фирме, дакле као физичка лица, поднели тужбу лично и у своје име, а што се јасно види и из саме оптужнице, јер су и пријаву и оптужницу поднели власници фирме, а не фирма сама, њих двојца, који су власници фирме и који сачињавају фирму, јесу оклеветани, према тому су правилно поднели оптужбу.

Како дакле постоји материјална повреда закона, коју истиче оптужба, те како и сам првостепени суд у разлозима своје пресуде наводи, да се није ни упуштао у оцену веродостојности исказа сведока, односно, да ли дело постоји, то је Апелациони суд у смислу 2. од §-а 399 к. п. морао у седници с обзиром, да се првостепена

пресуда темељи на потпуном утврђењу, одлучних чињеница, поништити првостепену пресуду заједно са главним претресом и решити као у диспозитиву.

Нови Сад, 21. фебруара 1931. год.

89.

Приватни тужилац поднео је непосредно оптужницу, и ако претходно није извртен ни извиђај ни истрага. Апелациони суд је обуставио поступак на основу тач. 3. §-а 208. Кр. п.

(Апелациони Суд у Н. Саду,
Копа I. 1011/930.)

Апелациони Суд у Н. Саду уважава приговор, решава да оптужби нема места и обуставља кривично поступање на основу т. 3. §-а 208 К. п.

Разлози: У смислу одељка четвртог § 92 н. к. п. приватни тужилац може за кривично дело, за које је он овлаштен, покренути поступак и за које је надлежан Окружни Суд, предати свој захтев Окружном Суду с предлогом, да истражни судија изврши потребне извиђаје, а у смислу одељка 4 § 95 новог к. п. тек по завршеним извиђајама истражни судија ће позвати приватног тужиоца, да у року од 8 дана поднесе оптужницу, уз напомену, да ће се у противном случају сматрати, да је одустао од гоњења.

Међутим приватни тужилац не држећи се тих изричитих законских прописа поднео је непосредну оптужницу против Х. Ф. и др. због престапа клевете из § 301 н. к. з. и ако одељак први §-а 202. н. к. п. изричито прописује да се оптужница може подићи само по извршеном извиђају или истрази.

Та непосредна оптужница има се према томе сматрати неважећом, а та околност што приватни тужилац није поднео тужбу, како закон прописује, има се сматрати као помањкање захтева законом овлашћеног тужи-

оца за гоњење и према томе се је обистинила т. 3. §-а 208 н. к. п. па је ваљало донети горње решење.

Ово решење Окружни Суд има уручити странкама.
Нови Сад 10 јануара 1931 године.

90.

Кад је за дело предвиђено две врсте казне, тада се у диспозитиву увек мора позвати на §. 74. Кп., а у разлозима образложити, зашто је примењена строжа или блажа врста казне.

(Апелац. суд у Н. Саду,
Кива I. 17/1931.)

91.

Истражни судија мора одредити извиђај, кад то затражи државни тужилац.

(Апелац. суд у Н. Саду,
Бр. Кжа I. 22/1931.)

Апелациони Суд у Н. Саду жалби државног тужиоца места даје, нападнуто решење поништава и наређује истражном судији у П. да предузме извиђај у смислу предлога државног тужиоца од 10 децембра 1930 бр. КК 605/1930.

Разлози: У смислу одељка првог § 92 закона о судском кривичном поступку, државни тужилац има право захтевати, да истражни судија, срески судија, или полицијска власт предузме извиђај ради добављања потребних доказа, да би се започело кривично поступање против извесних лица.

Том императивном захтеву истражни судија не може се опрећи, и дужан је да изврши све оне извиђајне радње, које му државни тужилац предложи, што јасно произлази и из оне одредбе крив. поступка, да у извиђајном стадију није предвиђено као у истрази, да, је истражни

судија дужан да затражи одлуку суда (одељ. 4. § 98. Кп.) ако има разлога да не усвоји тужиочев предлог, да се истрага отвори.

Према томе истражни судија је незаконито поступио, кад се је опро предлогу државног тужиоца ради предузимања извиђаја и тако исто и Окружни Суд, кад је нападно решење донео.

С тога се је морало донети решење као у диспозитиву.

Ово решење има Окружни Суд странкама уручити. Нови Сад 7 фебруара 1931 године.

92.

Ако је оптужница правноснажном пресудом одбијена из разлога, да суд за пресуђење није надлежан, поступак се има наставити код надлежног суда. коме је ствар уступљена.

(Апелац. суд у Н. Саду,
Бр. Кжа. I. 8/1931.)

Апелациони Суд у Н. Саду места даје жалби, поништава нападно решење и упућује цео предмет судији појединцу Окружног суда у С. на даљи поступак.

Разлози: Пошто суђење о преступу јавне увреде части из одељка 2. §. 297 н. кр. з. спада у надлежност судије појединаца Окружног суда, у смислу т. 3. §. 10. н. кр. п. то се цео предмет за суђење у првом степену има уступити судији појединцу Окружног суда у Суботици као надлежном.

Приметити је, да је срески суд донео пресуду с којом се оптужба одбија на основу §. 276 н. кр. п. а да се у диспозитиву није прогласио ненадлежним и није навео да се цео предмет има уступити судији појединцу Окружног суда у С. као надлежном за суђење у првом степену и ако се из образложења исте пресуде види, да се није сматрао надлежним за суђење. Странке се у

истини задовољише с том пресудом што значи, да нису биле противне, да тај предмет суди судија појединац Окружног Суда.

Према томе се тај предмет не може сматрати коначно решеним, па је срески суд правилно поступио, кад је цео предмет по службеној дужности накнадно уступио Окружном суду на даљи поступак по службеној дужности, а судија појединац је као надлежан морао да тај предмет пресуди.

Из тог разлога се је морало дати места жалби приватног тужиоца и решити као у диспозитиву.

Ово решење има Окружни суд странкама уручити. Нови Сад, 24 јануара 1931 год.

93.

Делегација суда из разлога целисходности.
(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кно. I. 244/530.)

Апелациони Суд у Н. Саду у смислу I одељка § 23 н. к. п. одређује ради расправљања ове ствари Окружни Суд у Белој Цркви и упућује Окружни Суд у Панчеву да цео предмет уступи делегираном Окружном Суду у Белој Цркви и даље по закону поступи.

Разлози: Против оптуженога Б. В. подигнуте су две оптужнице, једна од стране државног тужиоца у Панчеву дана 15 септембра 1930 бр. КК 997/1930 због злочина крађе из § 314 н. к. з. а квалификованог по т. 2. 3 и 7 § 336 н. к. з., а друга од стране државног тужиоца у Белој Цркви дана 11 септембра 1930 бр. КК 874/1930 због злочина крађе из § 314 н. к. з. а квалификованог по т. 1 и 3 § 316 н. к. з. због злочина покушаја силовања из §§ 334 и 31 н. к. з.

У смислу § 20 н. к. п. ако је исто лице осумњичено због више кривичних дела, за које би били над-

лежни различити судови за сва та кривична дела надлежан је онај суд, који је надлежан за најтеже од свих кривичних дела, а ако су за та кривична дела надлежни судови исте врсти онда ће поступати даље онај од тих судова, који је први започео поступак.

И по једној и по другој оптужници предвиђена је казна рсбије до 10 година и према томе у овом случају имају да суде Окружни судови као зборни судови у већу од тројице судија (т. 2 § 11 и 2 одељ. т 1 ст. 1 § 76 н. к. п.) дакле судови исте врсте, према томе имао би поступати онај суд који је први започео поступак.

Како се из списка види белоцрквански суд започео је поступак дана 15 јула 1930, док је панчевачки суд 8 јуна 1930, дакле у овом случају био би надлежан Окружни Суд у Панчеву.

Но обзиром да по оптужници државног тужиоца у Панчеву има да се позове на главни претрес само један сведок из С. док по оптужници државног тужиоца у Белој Цркви има се преслушати шест сведока из оближњих села Беле Цркве, даље да се оптужени П. В. налази у истражном затвору код Окружног Суда у Белој Цркви и да је по оптужници државног тужиоца у Белој Цркви оптужен осим за дело злочина крађе још и за два друга дела, због лакоће поступка Апелациони Суд налази за целисходно да се за кривично поступање целог предмета делегира Окружни Суд у Белој Цркви, који ће о свим тим делима провести јединствен поступак и изрећи једну пресуду у смислу задње ставке § 20 н. к. п. и 1 одељка § 286 н. к. п.

С тога је Апелациони у смислу 1 одељка § 23 н. к. п. морао донети горње решење.

Против овог решења могу се оптужени и тужилац жалити Касационом суду у року од 3 дана у смислу 3 одељка § 23 н. к. п. О томе се извештавају Окружни Суд у Панчеву и у Белој Цркви.

Нови Сад 22 новембра 1930 године.

94.

Код ломбардног зајма поверилац има права да своје потраживање намири само из заложених папира, Но ово правно правило важи само за случај да странке нису што друго уговориле.

(Апелац. суд као рев. суд у Н. Саду, Г. 875/92)9.

* * *
У конкретном случају по ненападнутом и тако меродавном чињеничком стању, тужени се уговором обвезао да за спорни зајам односно дуг одговара целокупним својим имањем, услед чега је неоснована жалба, да је за намирну основу служио једино заложени папир, а не лична обавеза дужника. — Слично у парници Г. 2643/1929.

95.

I, Према §-у 521. Гпп. у вези са §-ом 476. Гпп. у случају заједничке пресуде, донесене у парницама сједињеним у један поступак, меродавна је — са гледишта допустивости ревизионе молбе, она парница чији предмет претставља већу вредност. — II, Према §-у 521. Гпп. у вези са чланом 57. Закона о буџетским дванаестинама за месец август-новембар 1925. г. ако вредност парничног предмета не прелази 5000. динара, а у парницама набројаним у тач. 3. и 5. §-а 758. ако вредност парничног предмета не прелази 1000. дин. нема места ревизији против пресуде окружног као призивног суда.

(Апелац суд као рев. суд у Н. Саду, Г. 948/929.)

96.

По чл. 32. Закона о адвокатима, адвокат не може отказати заступање, које му је поверио Одбор адвокатске коморе, ако тек за то нема

важних разлога, што је дужан комори пријавити и оправдати.

(Касац. суд у Н. Саду Дисц.,
30/1929.)

97.

По ал. 1. чл. 93. Закона о адвокатима, против решења дисциплинског суда Адвокатске коморе, ако се оно односи на вођење дисциплинског поступка, — нема места жалби.

(Оделење Б. беогр. Касац. суда,
Г. 33/1929.)

Решење донесено у питању суспензији, није таково против којега не би било места жалби.

98.

§. 491, Гпп. даје право суду да поступак може прекинути (суспендовати), ако је ствар решена делимичном пресудом, све док се и остали део парнице не реши коначном пресудом;

(Касац. Суд у Н. Саду,
Вп. 149/1930.)

99.

У питању отказа најамног уговора, време отказног рока према пропису чл. 24. зак. чл. XVIII:1881. одређује стечајни суд.

(Касац. суд Одељ. Б. у Н. Саду,
Вп. 290/1930.)

100.

I. Суд може и противно садржини општинске сведоџбе установити време, када су брачне странке коначно прекинули брачну заједницу. —

рационаних зајмова датих водним задругама. Ове мелиорационе обвезнице уживају право првенственог намирења из банчаних потраживања по њеним мелиорационим зајмовима датим водним задругама пре свих других поверилаца и првенствено законско право на свим сигурностима, које има банка за обезбеђење тих зајмова.

§ 23.

Чл. 66. постаје чл. 74.

§ 24.

Чл. 67. постаје чл. 75. мења се и гласи:

„Овлашћује се Министар пољопривреде да по одобрењу Претседника Министарског савета, Закона о пољопривредном кредиту од 12. јуна 1925. год. уредбом саобрази овом Закону и Закону о називу и подели Краљевине на управна подручја од 3. октобра 1929. год.“

§ 25.

Овај закон ступа у живот и добија обавезну снагу кад се обнародује у „Службеним новинама“. Истим даном престају важити сви други законски прописи њему противни.

25. фебруара 1930. год.
у Београду.

АЛЕКСАНДАР С. Р.

Министар пољопривреде
Др. О. Франгеш с. р.
Видео и ставио Државни печат,
Чувар државног печата,
Министар правде,
Др. М. Сршкић с. р.

Претседник Министарског
савета и Министар Унутрашњих послова, Почасни
ађутант Њ. В. Краља
Дивизијски ђенерал
П. Живковић с. р.

(Обнародовано у Служ. Нов. бр. 48. од 1. мар. 1930.)

22.

ЗАКОНСКИ ЧЛАНАК XVIII: 1874!

О ОДГОВОРНОСТИ ЖЕЉЕЗНИЦА ЗА ПРОУЗРОКОВАНУ СМРТ ИЛИ ТЕЛЕСНУ ПОВРЕДУ.¹

§ 1.

Ако неко у погону које, и ако јавном саобраћају још не предате жељезнице изгуби живот или претрпи телесну повреду: за штету, нанесену на овај начин, одговорно је дотично жељезничко предузеће, осим ако предузеће докаже, да је смрт или телесну повреду проузроковао неминовни случај (*vis major*), или таково неминовно дело треће особе, које жељезничко друштво није могло спречити; или сопствена кривица умрлога односно повређенога.

§ 2.

У случају §-а 1., обавеза жељезничког предузећа за накнаду штете простире се на следеће:

1. У случају телесне повреде осим накнаде трошкова око лечења, предузеће је дужно накнадити и оне имовне уштрбе, који су услед повреде „ричињени оштећеноме, привременом или сталном неспособношћу му за рад, или опадањем те његове способности.

2. У случају смрти, предузеће је дужно исплатити осим онога, што је одређено у предидућој тачци, још и трошак око сахране: а осим тога, ако је умрло лице по закону или законској пракси дужно било неког издржавати или васпитавати, предузеће има плаћати и трошкове око издржавања и односно васпитавања тога лица, у колико је оно услед смрти од ових отпало.

¹) *Примедба.* Како се многи обраћају на уредништво овог листа, тражећи овај једном преведени и у посебној књизи штампани, али већ давно распродани закон, то сматрамо оправданим, да га и у овој збирци отштампамо заједно са односном судском праксом до најновијег доба.

§ 3.

Нема правне важности такав уговор или таково утаначење (службени правилник), којим се претходно укида или ограничава овим законом утврђена одговорност.

§ 4.

Своту отштете установљава судија по свом нахођењу, узевши у разматрање постојеће прилике. Судија решава и о томе, да ли је предузеће дужно дати кауцију и какве да буде врсте и вредности ова.

У колико странке путем нагоде не расположе друшчије, накнада за измаклу или отпалу зараду, односно за трошак око издржавања и васпитавања, има се досудити као годишња рента, платива у месечним оброцима у напред.

§ 5.

Осуђено жељезничко предузеће и после судског установљења годишње ренте, овлашћено је, да тражи укидање или снижење исте, ако се битно промене оне прилике, које су служиле као разлог установљења. Исто тако је повређени овлашћен, да моли повисење годишње ренте, или у колико је она укинута, и поново досуђење исте, ако се знатно промене прилике, које су меродавне биле при установљењу, снижењу или укидању ове.

§ 6.

Овај закон не додирује право на регрес жељезничког предузећа против оних својих органа, који су одговорни за жељезнички несрећни случај.

§ 7.

Парнице ради накнаде штете по овом закону, имају се покренути пред оним окружним судом, на чијем се подручју догодио несрећни случај, који служи основном тужбе.*)

§ 8.

Више оштећеника са једном тужбом могу прибавити важност својим потраживањима ради накнаде штете, која потичу услед озледе и односно смрти из истог догађаја, насталог у жељезничком погону.

При поступку имају се применити §-и 144—151, зак. чл. LIV. 1868.*)

§ 9.

Потраживања ради накнаде штете застаревају за три године, које се рачунају код повреде од дана, када се несрећни случај десио, а у случају смрти, од времена, када је настала смрт.

§ 10.

Овај закон не дира кривичне законе и правила о кажњавању злочина и грешног немара.

§ 11.

И надаље се имају примењивати постојећи закони, правила и пракса у погледу накнаде оне штете, која није дотакнута у §-у 1. овог закона.

§ 12.

Овај закон ступа на снагу одма по обнародовању, а извршење његово поверава се министру правде и министру јавног реда и саобраћаја.

* * *

(Овај закон је сакционисан 7. јуна 1874. године. — Објављен је у посланичкој кући 22. јуна 1874. год., а у горњој кући 23. јула 1874. године.)

* * *

Судска пракса Одредбе горњег закона о накнади за проузроковану смрт или телесну повреду, нанесену несрећним жељезничким случајем, примењују се и на жељезничко особље.¹ (К. 7957 : 1889.)

*) По §-у 3. зак. чл. LIV: 1912., ступањем на снагу зак. чл. I: 1911. изгубио је важност § 7. и 8. зак. чл. XVIII: 1874.

¹) Види зак. чл. XIX: 1907.

Када воз исклизне из колосека, то се има сматрати несрећним случајем, ако тек жељезница не докаже: *vis major*, или неминовно дело треће особе. (К. 5296: 1894.)

По многућности породица умрлог има се имовно ставити у такав положај, у ком би била, да се није десила несрећа; из овог излази, да се при утврђењу одштете, дакле годишње ренте, с једне стране имају у обзир узети осим службених редовних припадности умрлога, и други дозвољени споредни приходи, а с друге стране има се осигурати живљење породици умрлога (К. 682: 1900.)

Тужба ради накнаде штете из претрпљеног несрећног случаја при жељезничком погону, има се покренути против жељезничког предузећа, а не против власника. (*Начелна одлука* бр. 171.)

За штету, нанесену варницом жељезничке локомотиве, одговорно је жељезничко предузеће, као вршилац опасног погона, и без доказаног пропуштаја или непажње намештеникове. (*Начелна одлука* бр. 174.—1909)

За последице несрећног случаја и онда ваља установити обавезу жељезнице на одштету, ако се последице повреде приказују у томе, што је латентна болест повређенога избила пре, но што би то иначе било, да се несрећни случај није десио. (*Нач. одлука* бр. 176.)

Пошто је утовар и истовар жељезницом вожене робе, посао, који спада у оквир, жељезничког погона, гледе несрећних случајева, који потичу из оваковог посла, при разматрању обавезе за одштету, меродаван је законски чл. XVII: 1874. (*Начелна одлука* бр. 176.)

У парницама ради накнаде за штету, која потиче из жељезничког несрећног случаја, при утврђењу одштетне своте има се узети у обзир не само плата и станарина, већ и редовни споредни приход, који је скопчан са службом (*Нач. одлука* 177.), код ложача ваља узети у обзир и приход, који овај ужива на име килотраже. (*Нач. одлука* 178.)

Железница није дужна дати накнаду за штету ако се несрећни случај зато десио, што је повређени сишао са воза, док је овај био у кретању. (К. 521:1901.)

Зач. 2. §-а 4. зак. чл. XVIII:1874 не искључује то, да се одштета установи у једној своти, у место годишње ренте (К. 5656:1901.)

Железница не одговара за ону штету, коју су проузроковали коњи, поплашени звиждањем железничке локомотиве. (К. 6555:1902.)

Одредбе зак. чл. XVIII:1874, по судској пракси примењују се и на електричне железнице. (К. 2441:1903.)

Обавезу железнице на одштету не укида та околност, што пречница није била спуштена зато, јер је справа била покварена. (К. 1100:1904.)

Ко упркос забране пређе преко пречнице на пругу, па га тамо нађе несрећа, тај је сопственом кривицом проузроковао несрећу, услед чега отпада од права на накнаду штеће чак и онда, ако је непосредан узрок несреће то што је повређени на прузи добио епилептичан напад (К. 4684:1909.)

Железница одговара за ону штету, коју је један њезин орган нанео у вршењу своје службе, па чак и онда, ако је исти орган прекорачењем свог службеног делокруга извршио штетно дело. (К. 5836:1909)

Онај ко непосредно код станице електричног трамваја жели прећи преко трачница, с правом може представити, да ће трамвај код постаје стати, или бар умерити уобичајену брзину, дакле, да ће без опасности моћи прећи преко шина. (К. 576:1908.)

И ако по постојећим законима и законским уредбама, железничко друштво није нарочито обвезано, да пред железничке прелазе постави пречницу, зато ипак само на своју одговорност може отклонити ово расположење, подобно, да се несрећа предупреди. (К. 2000:1909.)

Не може се сматрати, да се несрећа догодила непажњом путника, ако је овај стојећи на стражњем

перону трамваја, запалио цигарету, и у тај мах, услед брзог окретања трамваја при савијутку, испао из кола. (К. 4774:1919.)

Одговорност железнице има се установити, ако је несретни случај у железничком погону причињен делом таквом непажњом повређенога, која се даје оправдати, делом пак неоправданом непажњом железничког намештеника. (К. 5187:1911.)

Не може бити говора о сопственој кривици прегаженог детета железничаревог, и ако је дете прешло преко пруге, противно прописима, онда ако је дете прегажено на таквом месту, где су чланови скретничаревог породице, уз дозволу шефа станице могли прелазити. (К. 0309:1913.)

Када путник, прелазећи са једног воза на други, падне преко колосека, те поломи руку: овај несретни случај не може се сматрати таквим, који је причињен у вези са опасношћу железничког погона. (К. 3755:1913.)

Железница не одговара за несрећни случај, ако је путник прекршио оно наређење железничког правилника, по коме публика само на одређеним местима може ступити на колосек, или преко њега прећи: (3944:1914.)

За прегажење животиња, железничко предузеће одговара само у случају кривице. (К. 524:1915.)

И ако застарелост мирује за време преговора о нагоди, за ипак молби, коју повређени поднесе железници ради оштете не може се приписати никаква важност у погледу тока застарелости тим мање, што би на тај начин једна сгранка поново поднесеним једностраним молбама, могла стално прекидати време застарелости, (К. 1548:1916.)

Тај поступак повређенога, што није стао и дочекао, да електрични трамвај прође, већ се трудио, да испред трамваја протера преко шина, установљава такву

ненажњу, која жељезницу ослобађа од одговорности по зак. чл. XVIII:1874. (К. 1965:1916.)

Она странка, која је осуђена на плаћање годишње ренте због несрећног случаја, не може тражити, да буде ослобођена плаћања ренте на то време, док је повређени, услед међувремене осуде у затвору, лишен слободе. (К. 5205:1916.)

О сваком се мора претпоставити, да ће развити довољно пажње, да би се сачувао; те тако већ сама по себи та околност, што постоји и други колосек, на којем по општем знању пролази трамвај са противне стране, обезује путника да пази, кад силази са трамваја и жели да ступи на други пар шина. (К. 4874:1915.)

Приватно-правно урачунавање разликује се од кривично-правног урачунавања; и дете испод 12 година може се приморати на приватно-правну одштету због свог приватно-правног дела. — Код жељезничке несреће може се установити кривица и на терет дечака (9 год.) предпостављајући, да је исти дечак поред свог умног развитка имао довољно увиђавности, да схвати опасност. (К. 1777:1917.)

У том погледу, укаквој мери употребљава родитељ свој приход на издржавање своје деце, нема развијене праксе, то у сваком случају судија установљава по свом нахођењу; у најновијем добу, код родитеља са мањим приходом суд установљава ову меру у $\frac{1}{4}$ родитељског прихода. (К. 1147:1917.)

При установљавању величине одштете, у случају несреће, код оних, који уживају одређени и стални годишњи приход, меродавна је она свота прихода, која је постојала у времену, када се догодила несрећа. (К. 1920:1917.)

Привремена берива само дотле могу послужити основицом одштете, док би повређени иста берива могао уживати, да се није десила несрећа. То не стоји

Ш.В. д. ел/315

Претседник Апелационог Суда у Новом Саду.

Број Претс. XIX. Г. 42. 1931 *

Господину

Претседнику Округног суда

Дисциплинско Веће Лекарске Коморе Дунавске Бановине у Новом Саду доставило је овом Претседништву акт од 18 марта 1931 год. Бр. 11. — следеће садржине:

„На основу чл. 89. Закона о Лекарима, који је ступио на снагу 24. I. о. г. а који гласи: „Кривични судови дужни су известити Лекарско Дисциплинско веће, ако се против лекара или лекарског приправника поведе кривична истрага, подигне тужба или се стави у притвор или истражни затвор. После свршеног кривичног суђења (поступак) кривични суд ће послати акта Лекарском Дисциплинском већу, или ако су му ова још потребна, допустиће делигираном изасланику Лекарског дисциплинског већа или тужиоцу коморе разматрање и препис аката“.

Моли се суд да изволи известити, ово Дисциплинско веће, да ли при томе суду постоје какове тужбе и поступци против којих лекара“.

Предње Вам се доставља ради знања с тим, да о томе известите и Старешине подручних Вам Средњих судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 11 априла 1931 год.

Др. Н. Игњатовић, с. р.

Претседник Апелационог Суда у Новом Саду.